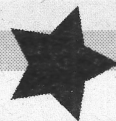
73
abril 2004
5.000 exemplars
Mensual

la Burxa

Sants i barris veïns
Periòdic de comunicació popular
Distribució gratuïta

Sants es suma a la revolta contra el PP

La manipulació governamental genera una indignació social sense precedents, materialitzada als carrers i a les urnes

Si s'hagués de descriure amb una sola paraula els quatre dies que van des del dijous 11 de març a diumenge 14, s'hauria de dir que foren "intensos", o també "dramàtics". I és que foren intensos, perque durant tot aquell temps es visqué enganxat als mitjans de comunicació (radio, televisió i premsa, però també internet i els telèfons mòbils) i amb una situació política que gairebé canviava a cada hora que passava. I foren dramàtics, en primer lloc perque el que succeí a Madrid fou un veritable drama que superà els paràmetres habituals d'allò que anomenen terrorisme, aproximant-se molt més a un acte de guerra. Ara, els madrilenys, però també nosaltres, estem en condicions d'entendre molt millor que senten els iraquians o palestins quan des dels terribles F-16 es bombardegen les seves ciutats i es destrueix la seva vida quotidiana. Una guerra sempre és terrible, i encara més si et toca estar al front, i a les guerres del segle XXI el front està a qualsevol cantonada.

Però també foren dramàtics per l'intent de cop d'estat mediàtic que patirem a les eleccions del dia 14, les intencions gubernamentals de portar a la ciutadania en un estat de xoc que els donés la majoria absoluta, a base de mentides i manipulacions. Evitat finalment, no per cap actuació contundent de l'oposició política, sinó per l'acció del poble al carrer, convertit enveritable protagonista.

>pàgina 3

Pancartes, cassolades i una manifestació que des de la Carretera es dirigí a la seu del PP foren les accions més destacades

IRINA

Aturat el desallotjament del Centre Social Okupat Hamsa

TONI

L'àmplia mobilització en suport al CSOA Hamsa, demostrada tant durant la manifestació de dissabte 27 de març com en la concentració de dilluns 29, data en la que estava prevista el desallotjament, ha aconseguit salvar temporalment el centre social. Unes 1000 persones es van concentrar el dia 29 davant l'Hamsa per resistir al desallotjament, motiu pel qual no es va efectuar. No obstant, l'ordre de desallojament segueix en peu i pot ser efectuada qualsevol dia. Pel que des de l'Hamsa es reclama que no es baixi la guàrdia i s'estigui alerta de les noves mobilitzacions.

>pàgina 4

Setmana de reivindicació feminista

Els diferents col·lectius de dones que treballen al dia a dia als nostres barris en defensa d'una igualtat rela entre dones i homes i per combatre les desigualtats per raó de gènere, van organitzar una intensa setmana d'actes coincidint amb la celebració del 8 de març. Els actes van ser diversos, des de xerrades i tallers més reflexius, com accions més reivindicatives al carrer, així com la perticipació a la manifestació unitària que cada any es celebra a Barcelona. Le sDones de l'ABS, el col·lectiu l'Escletxa i Endavant-Sants van ser algunes de les impulsores.

>pàgina 5

la Burxa
CSA Can Vies (carrer Jocs Florals 42, 08014 Sants, BCN)
Telèfon: 93 422 16 13
Correu electrònic:
laburxa@laburxa.org
http://www.laburxa.org

Avís:
la Burxa
té nou correu:
laburxa@laburxa.org

L'ENTREVISTA

EDUARD COMPANY. ESCRIPTOR DE SANTS

"Els catalans sempre hem estat molt refractaris a l'autoritat"

L'Eduard Company acaba de treure al carrer "Oi que això era el salt del llibre?", una novel la amb molt bones dosis d'humor que s'endinsa a partir dels seus personatges en la part més grotesca i insòlita que tenim les persones. Amb el somni de ser escriptor des de molt jove i amb la fermesa de fer-ho amb la seva llengua, el català, l'Eduard ja ha publicat tres llibres (Sense Retorn i Espècies protegides). Amb l'assaig com a punt de partida, amb les memòries de presó de la Núria Cadenas s'endinsa en la narrativa, gènere que ha anat gratant des de diferents vessants, desde la novel la eròtica fins a la d'humor.

REDACCIÓ

- Pots explicar-nos què és "Oi que això era el salt del tigre?"

Es tracta d'una novel·la que comença amb la trobada d'una colla d'antics companys d'institut que, vint anys després, van a fer l'última de les seves atzagaiades, però aquest cop traient-ne profit econòmic. Volen entrar en una sucursal de la Caixa i fer un transvassament de comptes bancaris. Però tot se'ls complica i acaben per posar de potes enlaire mitja Barcelona. Una mena de segona Setmana Tràgica.

- El llibre està ple d'escenes esperpèntiques, gairebé grotesques: un esquizofrènic, fill del cap de la Guàrdia Urbana, s'ajunta amb un anarquista per "fer caure l'autoritat", una batalla campal entre okupes i policies s'nterromp per l'explosió de la Sagrada Família... Quina és la font d'inspiració de totes aquestes escenes grotesques?

De fet, la gent del carrer. El personatges principals són pobres espiritualment, limitats intel·lectualment i immadurs emocionalment. Els poses junt i tots ells interactuen i així els va: més o menys com a tots en la vida real. Però tot això es compensa pel sentit de l'humor, per la què arriben a embolicar. La gent que s'ha llegit el llibre m'han dit que han rigut molt.

- El lector pot identificar-se amb diversos personatges o col lectius. Creus que això és autocrítica o que també hi ha una dosi de cinisme?

A veure, és complicat. Els símbols de Catalunya, com la Sagrada Família, la Caixa, la Guàrdia Urbana, l'anarquisme, etc, han de ser remoguts. Remoguts, però no destruïts. Hi ha un nivell superficial d'autocrítica que està molt bé per tal de fer-nos reflexionar a nosaltres mateixos, però hi ha un altre nivell, més profund, en el qual s'ha de mostrar pels símbols el respecte que es mereixen. Un símbol és una representació d'un sentiment col·lectiu, i crec que no he arribat a aquest últim nivell de crítica, i tampoc no ho pretenia.

- I el moviment okupa, molt present en la novel la?

Crec que és un aspecte tractat amb molt simpatia, perquè sóc de l'opinió que l'anarquisme, que es va implantar per primer i únic cop en el món a principis del segle XX a Catalunya, renaix amb força després de la dictadura franquista i una de les seves representacions són els diversos col·lectius que integren la lluita antiglobalització. Un dels personatges de la novel·la encarna, precisament, una nissaga d'anarquistes que participa en l'actualitat en una lluita per un desallotjament. Deia Joan Maragall que dins de cada català hi niava un anarquista. Li dono tota la raó. Crec que, dins de la crítica social, tot està considerat amb simpatia, llevat, és clar, de l'autoritat, a la qual els catalans hi hem estat sempre molt refractaris.

- En l'obra hi ha referències al barri de Sants...

Els qui hem nascut a Sants, portem Sants als gens. És així. A l'hora de narrar unes situacions caòtiques, que podrien semblar inversemblants, una situació geogràfica concreta, com l'Hamsa, Montjuïc, etc., serveixen de contrapunt hiperrealista a la situació. Es fa creïble. Però, tot sigui dit de passada, després de l'episodi del pedòfil de Bèlgica, de les torres bessones o del caníbal d'Alemanya, em refermo en la tesi que qualsevol realitat supera la ficció.

- Quina és la teva opinió sobre el món editorial d'avui en dia?

Als Estats Units, una novel·la publicada i fracassada comercialment pot donar per viure un any. El mercat literari, a Catalunya, és molt reduït. Per tant t'ho has de prendre més com una vocació que com una professió, enlloc del què passaria a qualsevol altre lloc del món. Si a sobre, ara hi ha el fenomen dels escriptors mediàtics, la cosa es complica. Crec que les editorials haurien de fer un esforç per tal de reinvertir part dels guanys dels Buenafuente i companyia en allò que es podria considerar intent de literatura, i això no es fa. I és una pena per allò que té d'empobriment de les lletres catalanes.

Després del primer bombardeig...

Manifestem-nos!

L'endemà, 19h: Concentració davant de tots els ajuntaments.

El diumenge següent, 12h: Manifestació unitària, Plç. Catalunya, Bcn.

Aturem la guerra contra l'Iraq!

Plataforma Aturem la Guerra · cetede@jazzfree.com

GUERRA NUNCA MÁIS

NI UN VOT A LA GUERRA

DEIXEU IRAQ en pau

دعوا العراق بسلام

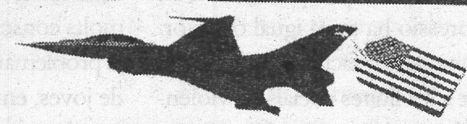
NO A LA GUERRA

Aturem la guerra

www.fundacioperlapau.org/iraq · cetede@jazzfree.com
aportacions a la campanya: 2100-3000-12-2201636568

NO a la GUERRA

HOY IRAK, **MAÑANA....**

Tira d'enganxines político-socials. Aquest mes, aturem la guerra

Adreces **Hamsa** c/Miquel Bleach 15, **Can Vies** c/Jocs Florals 42, **CS de Sants** c/Olzinelles 30, **Casal Independentista** c/Premià 31, **Espai Obert** c/Blasco de Garay 2, **AC Arran** c/Premià 20, **Mawla** c/Salou 15

Activitats

Dissabte 3 d'abril
Xerrada-debat: Presentació del llibre "Miseria del militarismo", amb un membre de l'Assemblea Antimilitarista de Catalunya i l'autor, Fernando Hernández Holgado, a l'Espai Obert.

Divendres 16 d'abril
19:30 h. Xerrada: Llar, dolça llar? Quan l'habitatge esdevé un problema, al Centre Social, dins el cicle anual de xerrades de l'ABS.

Dissabte 17 d'abril
Jornada contra la Precarietat a Sants

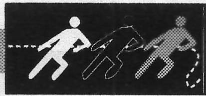
10 h. Pintada de mural contra la precarietat
12 h. Torneig de futbol 3x3, a la Pça. Osca
14 h. Dinar popular + Amaia (cantautora), a la Pça. Osca, 6 euros
18 h. Xerrada sobre la deslocalització empresarial, a la Pça. Osca.
Després de la xerrada passi de video sobre la precarietat, al Casal Independentista
22 h. Concert d'Itsigaia i Evil Mindet, a la Pça. Osca.

LA BURXA ja hem fet 6 anys!!

... i per a celebrar-ho organitzem un sopar, sabem que tampoc és massa, però és menys que res...

I us esperem a tothom!!

dia: divendres 16 d'abril
hora: 2 quarts de 10 de la nit
lloc: Centre Social de Sants (c/Olzinelles 30)
preu: 7 eurets

Què està passant als Països Catalans?

Després de donar la volta a mig món, canviem d'aires. En aquest nou apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, desde Salses a Guardamar i desde Fraga a Maó. Desde LA BURXA volem contribuïr a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques o econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Sabadell: l'entramat feixista i la indiferència institucional

Sabadell, de la mateixa manera que altres ciutats dels Països Catalans, ha viscut durant els últims anys un ressorgiment de les lluites socials. Des de finals dels '90 diferents grups de joves s'han anat organitzant a la ciutat i això ha anat configurant un espai polític que avui comença a adoptar formes de coordinació i cooperació.

Una de les primeres iniciatives va ser l'Ateneu Popular Insurrecte, nascut el 1997 i integrat principalment per joves. Més endavant, l'any 2000, diferent gent de l'Ateneu crearia l'Assemblea de Joves de Sabadell. Paral·lelament el 1999 ressorgia el moviment okupa a la ciutat. Amb dues okupacions consecutives, el 1999 i el 2000 l'Assemblea d'Okupes es va extingir. L'any següent s'obriria el Casal IndependentistaCan Capablanca, una interessant iniciativa que acaba de celebrar el seu tercer aniversari. I al mateix temps naixia la publicació Ordint la Trama, un dels projectes de l'esquerra social que més incidència ha tingut a Sabadell a nivell polític i cultural. Més recentment també han aparegut nous col·lectius, com el grup antipatriarcal Justa Revolta, el sindicat d'estudiants Alternativa Estel o el rejovenit moviment okupa, que amb pocs mesos ha recuperat dos espais i ha fet partícips a ciutadans i entitats de la lluita contra l'especulació. Durant eixos anys hi ha hagut diferents factors que han enterbolit la iniciativa política i social d'aquest conjunt d'entitats. D'una banda el bloqueig institucional, l'ajuntament i la major part de grups polítics no han vist amb bons ulls l'aparició de joves amb ganes de incidir des de la societat en les dinàmiques polítiques de la ciutat. D'altra banda, la repressió.

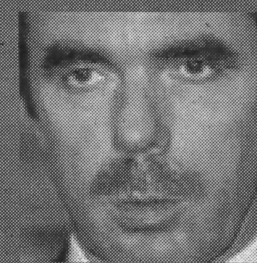
Aquest factor no diferencia Sabadell d'altres municipis catalans, on la repressió ha sigut igual o major. Hi ha un tercer factor que s'ha interposat a les lluites socials: la violència feixista. Aquest article es centra en aquest tema, encara que els tres tinguin una estreta relació. El fenomen del feixisme no és nou a casa nostra, però a Sabadell l'hem viscut amb intensitat aquests últims anys. Els primers atacs contundents es van produir entre el 1998 i el 1999: els feixistes van llençar còctels molotov contra el Centre Social Okupat la Fileria i contra l'Ateneu Popular Insurrecte, també hi van haver pallisses i amenaces. El 1999 sorgeix la Plataforma Antifeixista de Sabadell. Després de rebentar la seu social de Sabadell del sindicat CGT i de fer explotar una bombona de gas butà al Centre social la Fileria, moltes entitats de la ciutat van decidir reunir-se per fer front a aquesta problemàtica que ha anat en augment. Les entitats de Sabadell, així com el moviment veïnal, han sigut molts conscients des del principi de la problemàtica, per això, col·lectius de joves, entitats i veïns hem caminat plegats en aquesta lluita, però el Consistori sabadellenc no ha recolzat mai aquesta lluita. Des del principi les reivindicacions de la Plataforma Antifeixista han sigut les mateixes: suport institucional a les víctimes de la violència feixista i racista, reconeixement de la problemàtica i condemnes públiques per part de l'ajuntament, campanyes de conscienciació als centres educatius,

pla estratègic d'eradicació de les causes que porten alguns joves de la ciutat a adherir-se a aquests grups. En les nostres reunions periòdiques amb els responsables de l'ajuntament sempre hem obtingut una resposta ambigua respecte el seu posicionament. L'equip de govern actual (PSC-IC-CIU-ERC) considera que és millor no donar bombo al tema, però en determinats temes que tots coneixem, quan la violència afecta als polítics, les condemnes, les pancartes i els minuts de silenci ens acaparen per tot arreu. Un dels motius de la seva indiferència és que aquesta violència no els afecta a ells sinó a altres que políticament tampoc els son afins, com els joves contestataris o els immigrants. A Sabadell els feixistes s'agrupen sobretot entorn el Movimento Social Republicano, partit sorgit de la fusió de diferents formacions a nivell estatal i que amb un discurs renovador és una organització clarament neonazi. Diferents neonazis de la ciutat han entrat a formar-hi part. Però l'entramat feixista sabadellenc no es redueix a ells. Hi ha grups polítics més nostàlgics com les Juntas Españolas (amb local propi a Sabadell) que han donat cobertura al MSR. També hi ha coneguts feixistes que actuen com a columnistes del Diari de Sabadell i que, a part d'alabar la figura de Franco i Primo de Rivera, es dediquen a criminalizar el jovent organitzat i transformador. Les agressions que el passat mes de setembre es van viure a Castellar del Vallès i que recentment s'han viscut a Sabadell han fet que la violència feixista torni a estar d'actualitat i sembli que les institucions tenen algun interès en actuar. Després de 5 anys de lluita antifeixista al Vallès sabem que l'únic que volen les institucions és tapar la problemàtica, fer creure que ho tenen tot controlat i que la gent se n'oblidi. Citant paraules textuals de la regidora de joventut, Helena Martínez: *la gent no vol que se'n parli, perquè això genera inseguretat ciutadana que després comporta una davallada en els preus dels pisos a la ciutat* (?). Quan la regidora diu la gent, entenc que es refereix a l'equip de govern i els especuladors, perquè les entitats i el moviment veïnal ho tenim molt clar. Feixistes ni a Sabadell ni enlloc.

Albert (membre de l'Assemblea de Joves de Sabadell)

...l'amo sense veu

Amb la marxa d'Aznar, la secció dels perles perilla, encara que temem que els nous governants es posaran a l'altura

La marxa d'Aznar facilita el procés constituent europeu

No tot són flors i violes amb la derrota del PP a les eleccions espanyoles. Una de les primeres conseqüències n'ha estat la represa del procés constituent europeu que ha de portar la Unió Europea a aprovar una constitució. Aznar havia dificultat aquest procés defensant major poder per l'Estat espanyol però, alhora, dificultant les negociacions. Ara sembla que el projecte de constitució que hi ha sobre la taula, que ha estat criticat per una munió d'organitzacions, col·lectius i sindicats reunides en la Campanya dels Països Catalans pel No a la Constitució Europea per el seguit d'agressions que representa pels drets socials, nacionals, polítics i personals dels Països Catalans, seguirà en marxa el seu procés normal fins un possible referèndum el mes de juny.

Jornades Antirepressives

Arran de l'Encontre celebrat a Sants el juny passat, alguns col·lectius antirrepressius de diferents pobles (entre els quals hi ha la Comissió Antirrepressiva de Sants) s'han anat reunint per tal de coordinar esforços i elaborar projectes comuns. El primer ha estat les jornades de formació, celebrades a Terrassa el 20 i 21 de març. Unes 60 de persona van participar a les diferents xerrades i tallers, entre el quals van destacar una actualització sobre els codi penal a càrrec d'advocat i un taller sobre les conseqüències psicològiques de la tortura.

Editorial

"Impresentables"

Quan el (llavors) ministre Acebes sortí en una roda de premsa i descrigué els que intentaven intoxicar sobre l'autoria de la massacre de Madrid per motius polítics com a "miserables", encara no sabíem que en parlava d'ells mateixos. Però a La Burxa pensem que es quedà curt, i que són uns "impresentables". Perquè l'actuació del Govern espanyol i del Partit Popular al voltant d'aquest afer no té nom possible. Perquè a quin governant, i fins i tot, a quina persona que sigui digna de ser-ho, és capaç, quan té 200 morts sobre la taula fruit de la seva irresponsabilitat política, de només pensar en manipular-ne la informació per tal de guanyar unes eleccions? Realment el PP ens tenia acostumats a tot tipus de baixeses morals, però aquesta les va superar totes i de bon tros.

Avui ja se sap que la pista d'Al-Qaeda va ser la que va seguir la policia des del primer minut, tota la resta va ser propaganda partidista sense respectar cap tipus de norma legal, electoral o moral, i això hauria de tenir conseqüències, no tan sols polítiques sinó també jurídiques, perquè el que va fer Acebes i la meitat del govern amb Aznar al capdavant se'n diu prevaricació i està tipificat al Codi Penal. Però també va fer un paper penós l'oposició. Va ser tan tou el Partit Socialista, tan condescendent amb la mentida, que en semblava còmplice.

Per això, un cop més, va haver de ser la gent qui trenqués la "llei del silenci". Amb una mobilització gairebé heroica, demostrà que no havia colat i aturà el cop d'estat mediàtic que estàvem vivint. Només llavors, amb els carrers plens, alguns polítics (Bargalló per exemple) s'atreviren a insinuar el que tothom sabia i cridava obertament al carrer.

Potser el rumor sobre l'intent de dictar l'estat d'excepció fou fals, però el fet que milions de persones se'l creguessin indica fins a quin nivell ha arribat la desconfiança vers el PP. Però que tampoc es confiïn les "esquerres", aquests milions de vots que han deixat d'abstenir-se per pujar-los al poder no són un xec en blanc, són la demostració que per derrotar a la dreta no s'ha de conquerir cap suposat "centre polític", sinó fer autèntiques polítiques d'esquerres. Les faran? Els haurem d'obligar. De moment ja han dit que les tropes es queden a l'Iraq fins al juny. És el moment de sortir al carrer a exigir la retirada inmediata i incondicional, no ens podem quedar a casa esperant que els socialistes i els seus aliats incompleixin les seves promeses.

>> SALT DE PLENS

Els pensaments radicals

Algú que intenti de forma pública aportar punts de vista diferents sobre el per què de l'existència del fenomen del terrorisme té molts números de sortir-ne escaldat i, tal com estan els ànims avui dia, fins i tot pot sortir en llitera camí d'urgències. Però fa poc vaig escoltar les reflexions originals d'una tertúlia radiofònica que em varen semblar encertades. Res del tòpics que a força de sentir-los esdevenen carregosos: assassins, psicòpates, fanàtics,... i un llarg etcètera que m'estalvio per no cansar al lector. Senzillament venia a dir, arran de l'atemptat d'Atocha, que ens havíem d'esforçar per posar-nos en la ment dels dits terroristes, perquè si no ho fèiem així seríem incapaços d'entendre mai la *seva lògica*, perversa si es vol, però lògica, al cap i la fi.

En llegir el comunicat del suposat escamot que va cometre l'acció de Madrid, vaig veure-hi un exemple de la *seva lògica*: vosaltres mateu les nostres dones i nens a Bagdad, Palestina, Afganistan,... doncs nosaltres fem el mateix amb les vostres i ens quedem tan amples -de fet l'Alcorà, com també la Bíblia, en algun moment diuen: ull per ull, dent per dent.

Per sort moltíssima gent que no mana, i alguna que mana però poc, ja va veure això abans de la il·legítima invasió d'Irac i ho va manifestar. No va servir de res.

José Martí, l'heroi de la independència de Cuba d'origen valencià, va escriure "ser radical significa anar a l'arrel dels problemes".

Arrel del conflicte dels àrabs amb occident: el colonialisme depredador de les potències europees i renovat ara pel neocolonialisme dels Estats Units. Més a prop nostre. Arrel del conflicte entre ETA i l'Estat espanyol: la invasió *manu militari* d'Euskadi i la imposició d'una dominació política contrària en el seu moment a la voluntat de la majoria dels ciutadans de la nació basca -als actuals habitants no se'ls pot preguntar encara.

¿Però qui s'han pensat que són els terroristes per atorgar-se la representació de tot un poble o nació? És una pregunta molt habitual i no exempta de lògica. La resposta políticament correcta ja la sabem: no són ningú. Però no és gens agosarat pensar que la resposta a partir de la *seva lògica* deu ser ben diferent. Atès que no la conec, la resposta, i només m'hi acostaria, m'estalvio d'escriure-la. Però animo al lector que intenti pensar-ne una, de resposta, encara que només sigui per posar-se per un moment en la pell d'altres persones ben diferents, però comptat i debatut, persones.

Quel Ness

Cartes a LA BURXA

Envia'ns el teu escrit a l'e-mail laburxa@laburxa.org o a Can Vies (c/ Jocs Florals 42 BCN 08014) o a mà a la bústia de l'AC Arran (c/ Premià 20).

Joves Estafats pel Reformisme Capitalista

El salt cap al poder sovint està lligat a contradiccions, entre allò que hom vol i allò que pot fer. Això precisament és el que els ha d'estar a punt de pasar a tot un sector de joves que durant els ultims anys han intentat fer creure a la resta de coetanis que podrien canviar les coses des dels òrgans gestors del capitalisme. Joves que malgrat tenir representants a la cambra municipal, critiquen els preus del transport, la politica d'habitatge i reivindiquen la cultural popular. Aquestes contradiccions són el preu que han de pagar per haver anat a remolc d'un partit que des de sempre ha jugat un doble paper: un d'institucional condicionat a pactes i per altra banda deixant al jovent reivindicacions que mai plantejaran en els òrgans de govern, però que algú ha de fer per evitar que a l'esquerra del seu espai polític es pugui construir una alternativa rupturista als marcs regionals, constitucionals i a la lògica de mercat. És per això que no ens ha d'estranyar que des de l'aparició del tripartit, aquests joves no hagin criticat res. A totes i tots ells, unes humils reflexions: massa vegades haureu de callar si continueu lligats de mans, callareu davant Bracons, mossos torturadors, Forum, l'especulació, o el tancament d'empreses? Joves que no us estafin, lluiteu pels vostres drets i trieu a quin costat de la barricada voleu ser, la dels que lluiten o la dels titelles de l'engranatge partidista sotmés al jou d'uns pactes de govern venuts ja fa molts anys als interessos del capitalisme salvatge.

Albert Girona

Obrim els centres socials al barri?...?

Recordo els primers dies de les darreres festes de Sants, quan tot just estàvem començant a muntar els decorats i a organitzar el terreny. Un jove s'em va apropar i, amb poca convicció, em preguntà si jo era un periodista. En aquell moment, em vaig limitar a dir que no i no li vaig donar cap importàntia, tret de l'anècdota.

Després del que va passar al barri la passada nit de dissabte 6 de març, vaig tornar a recuperar aquell moment i el vaig situar en un nou context. La meva presència o el meu aspecte podia ser motiu de confusió. Però jo tinc sort, perquè dedico bona part del meu temps lliure a bellugar-me pels diferents centres, ateneus i casals del barri i participo en algunes de les activitats que habitualment s'hi realitzen i en les que sovint jo mateix m'implico. Altres persones no tenen tanta sort, com és el cas del Víctor i el Jordi. Ells "tant sols" són persones properes als moviments socials, tot i que sempre han tingut aquests espais com a un referent inqüestionable.

La qüestió és que el que va passar l'anterior dissabte al barri és resumeix (per no aprofundir en la ferida) en una agressió i posterior humiliació a 2 joves del barri en un CSOA. Per què? En Víctor i en Jordi van ser acusats de ser policies secretes. La seva semblança i la paranoia dels acusadors va ser fatal per a ells. Tot va ser massa ràpid. De res van servir les explicacions, ni els arguments de defensa. Com ells mateixos expliquen, era impossible aturar aquell infern. Imagineu-vos-ho. Altes hores de la matinada, cafeta reventada de gent i substàncies al cervell. En aquell context, 2 acusadors, més de 50 espectadors i 2 víctimes. L'endemà, arrepentiment i bojeria, impotència i incredulitat. Finalment, comprensió i diàleg, trobades i calma.

Obrim els centres socials al barri, però abans, fem un us adequat de les substàncies estimulants i, sobretot, actuem com a persones coherents i compromeses, no ens assemblem a aquells als que acusem d'autoritaris pels seus símbols o per les seves idees i formes d'actuar.

David Vázquez

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba dos cops al mes al CSA Can Vies (Jocs Florals 42)
Periodicitat: Mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@laburxa.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA han col·laborat: Alba Ayala, Roser Benavent, Pau Canela, Bernat Costa, Miquel Darnés, Toni González, Jou, Lancelot, Irina Llopart, Ivan Miró, Mireia, Gemma Parera, Jordina Sánchez Amat, (H)elena, David Positiu, Roger de Vic, Raül, Soto, Guillem Sànchez, Meritxell S.A, Joan Teran, Casal Independentista, Comissió de La Bordeta.

Revolta contra el PP

Gemma P.A./SANTS

Després dels atemptats a Madrid de l'11 de març i de l'intens dolor que van provocar, va aparèixer la indignació per la manipulació que el govern va fer de les dades. Els indicis apuntaven cap a l'integrisme islàmic però ells s'entestaven a assenyalar ETA. I tot a 72 hores de les eleccions generals.

Dissabte 13 va esclatar a tot l'estat espanyol la ràbia i la indignació davant les evidències cada cop majors que el govern estava amagant informació i fent ús de la manipulació mediàtica. A través de TV1, que ha estat sota control directe del gover, va insistir en què l'autor de l'atemptat havia estat ETA i va amagar la clara vinculació d'Al-Qaida en la massacre de l'11 de març.

La reacció de la població a les mentides del govern va tenir el seu inici en la concentració a Madrid davant la seu del PP al carrer Gènova i es va estendre per diverses localitats de l'Estat. Volem fer menció de la resposta que es va produir al barri de Sants, on aquests dies es podia veure la mostra de condol a moltes botigues i balcons, i on dissabte, cap a les deu de la nit, masses de gent van sortir als carrers amb cassoles i van tallar el trànsit en alguns punts. Un d'aquests va ser la confluència del carrer Premià amb carretera de Sants, des d'on un grup de 200 persones va sortir en manifestació fins a la seu del PP (carrer Urgell).

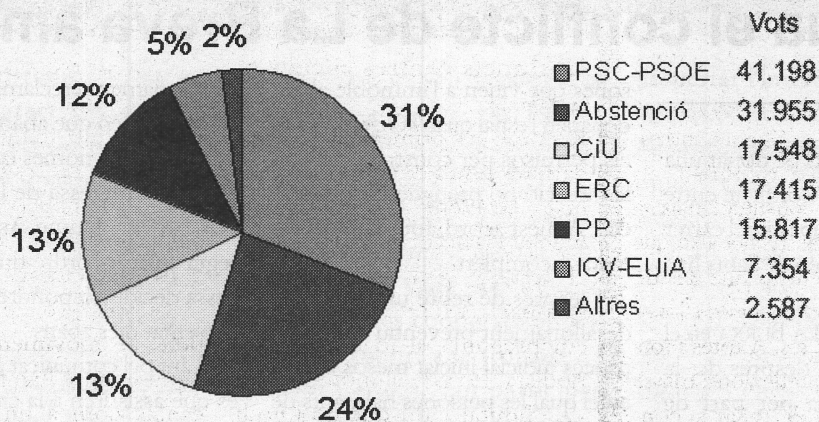
Allà es van trobar amb una gran quantitat de gent que s'havia concentrat amb cassoles i objectes de tota mena amb els quals fer soroll i protestar per les mentides del govern i la seva responsabilitat en els atemptats del dijous degut a la implicació en la guerra d'Iraq, en contra del que volia la majoria de la població. Així es van poder sentir crits d'"assassins", "fills de Franco" i "PP culpables" i es van poder llegir pancartes amb lemes com "les vostres guerres, els nostres morts". També es va fer al·lusió a la manipulació informativa: en el moment en què TV3 gravava la concentració la gent cridava que el que volien era sortir "a la primera". Ja a la tarda s'havia fet una concentració davant la Delegació de Govern amb reivindicacions similars.

A mesura que avançava la nit cada cop més gent s'apuntava a la protesta, convocada de forma espontània a través de missatges als telèfons mòbils i a Internet. Les declaracions de Rajoy acusant la manifestació d'il·legal no van fer més que augmentar la crispació entre la gent. Es van arribar a concentrar unes 7.000 persones davant la seu del PP i altres més a la Plaça de Sant Jaume. Cap a la una de la matinada un grup considerable de persones es van desplaçar en manifestació de la seu del PP fins la Delegació del Govern, per exigir responsabilitats al govern. Va sortir molta gent a la manifestació i se'n van afegir molta més pel camí; d'altres donaven el seu suport des dels balcons. En definitiva, va esdevenir un veritable alçament popular contra la prepotència d'un govern que ens ha dut a la guerra, de la qual hem patit les conseqüències, i que, a més, no té la dignitat de reconèixer els seus errors, refugiant-se en les mentides i en la manipulació mediàtica més grollera, pròpia de l'època franquista.

Unes 150.000 persones tornen a manifestar-se contra la guerra. TONI

Una setmana després, el dissabte 20 de març, es va fer una manifestació pel centre de Barcelona per reclamar al nou govern la retirada de les tropes, així com la fi de l'okupació a Iraq i Palestina. També es va denunciar a les empreses que financen la guerra, com La Caixa, El Corte Inglés i Indra, entre d'altres.

Cronologia de la mentida i de la indignació

Meritxell S.A

Dijous 11 de març
7.37 - 7.54: Deu bombes esclaten en 4 trens de rodalies a Madrid.
12.00: Ángel Acebes, ministre de l'Interior, es reuneix amb els caps antiterroristes, que posen en dubte l'autoria d'ETA.
13.00: Arnaldo Otegi, portaveu de Batasuna, condemna els atemptats.
13.15: Acebes diu que ETA és l'autora i acusa de "miserables" a qui insinuï el contrari. No informa dels detonadors i la cinta en àrab trobats a la furgoneta dues hores abans.
14.00: Aznar compareix i fa referències a ETA sense esmentar-la. Truca els directors dels grans diaris per assegurar-los que ha estat ETA. Els que treuen edició a la tarda tenen ETA als titulars.
17.28: Ana Palacio envia un telegrama a tots els ambaixadors perquè "aprofitin totes les ocasions per confirmar l'autoria d'ETA". Espanya aconsegueix que el Consell de Seguretat de l'ONU citi ETA en la resolució de condemna dels atemptats.
20.10: Aznar torna a trucar als directors dels diaris i Zapatero per informar dels indicis que apunten cap al terrorisme islàmic però reafirma la seva convicció de l'autoria d'ETA.
20.20: Acebes informa sobre la furgoneta i la casset amb versicles coràmics trobades 12 hores abans. Insisteix que ETA és la principal sospitosa.
21.30: Un diari àrab d'internet rep una nota en què Al-Qaida reivindica els atemptats.

Divendres 12 de març
2.40: La policia troba una motxilla amb explosius amb un telèfon mòbil configurat en àrab.
18.00: ETA nega qualsevol responsabilitat en els fets.
18.15: Acebes informa del material trobat a la motxilla però insisteix que "la prioritat d'investigació és ETA".

Dissabte 13 de març
19.00 (i fins la matinada): Manifestacions davant les seus del PP arreu de l'Estat.
20.15: Acebes anuncia 5 detencions (3 de marroquins i 2 d'indis), realitzades 4 hores abans.
21.00: Mariano Rajoy titlla d'"il.legals i il.legítimes" les manifestacions davant les seus del PP.

Diumenge 14 de març
0.45: Acebes informa de la cinta de vídeo amb què Al-Qaida s'atribueix l'atemptat.
9.00: Inici de la jornada electoral.
23.00: Acebes anuncia la victòria electoral del PSOE.

Opinió

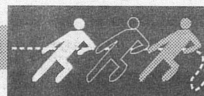
Vendre la moto

El dijous 11-M va ser un dia molt dur. Veure l'atemptat i totes les seves víctimes innocents m'ompliren de ràbia, tristor i impotència. No obstant, la posterior reacció del govern i de la majoria de "mitjans de comunicació" encara va ser pitjor. Desplaçaren intencionadament la notícia de l'estació d'Atocha al palau de la Moncloa per saber l'autoria de l'atemptat quan ells i elles ja ho sabien. En aquell moment tan delicat, trist i tens, el meu cos no podia entendre la seva actitud tan interessada i tan inhumana.

Per redescobrir els motius d'aquesta reacció, aquests últims dies, m'he rellegit el llibre "Cómo nos venden la moto" de Noam Chomsky i Ignacio Ramonet perquè exposa d'una manera molt didàctica, els motius que empenyen a grups poderosos d'estat a dominar el bé més apreciat de la democràcia: la informació. Amb la seva reacció, l'Aznar i els seus amics i amigues s'han guanyat un o dos capítols a un llibre de la mateixa tipologia.

Les trucades de l'Aznar a la majoria de directors de diaris, les contínues rodes de premsa del ministre Acebes, les cartes de l'Ana Palacio a les ambaixades espanyoles, la projecció de la pel·lícula "Asesinato en febrero" i la roda de premsa de Rajoy el dissabte a la nit són fets que demostren la instrumentalització de l'atemptat per part del govern i un clar seguidisme de la majoria de "mitjans de comunicació" estatals; amb les excepcions d'EL PUNT, VILAWEB i CCRTV que sempre dubtaren de les informacions rebudes del ministeri i/o escoltaren les informacions que arribaren de l'estranger. Una exemple: dijous a la tarda, VILAWEB ja apuntava públicament Al-Qaida responsable de l'atemptat mentre que EL PERIÓDICO, fins diumenge, no va deixar de dir que ETA era la responsable del macabre atemptat.

Jou

Acebes, integrista catòlic, no va practicar el pecat de la mentida repetidament. Suposem que la mala cara que feia era a causa de l'aplicació del cilici

"De nens" en pantalla

Superant les dificultats per a la seva projecció, finalment s'estrena l'esperat documental de J. Jordà. "De nens" s'endinsa en la complexa trama del "Cas del Raval", procés mediàtic i judicial que l'any 97 impactà en el teixit associatiu del barri barceloní. En ell, el director segueix la tesi que, obeint interessos immobiliaris, els mitjans de comunicació i la policia magnificaren uns fets de pederàstia per a desprestigiar el moviment veïnal que aleshores s'oposava a la destrucció especuladora del Raval. Jordà té una llarga trajectòria en el cinema social, amb pel·lícules com "Numax presenta" (1980), sobre la presa autogestionària d'una fàbrica en crisi, o bé l'inquietant "Mones com la Becky" (1999).

Perill: Audiència Nacional

L'Audiència Nacional (aquest tribunal d'excepció hereva del franquista TOP) va augmentant les seves "competències", en principi limitades a casos de terrorisme, terme que va agafant una extensió monstruosa. Així, en les darreres setmanes va jutjar i condemnar en rebel·lia l'exsenador Xirinachs, per un delicte d'opinió. També ha acceptat processar tres joves graciencs acusats de col·laborar amb la crema d'un caixer, ampliant el concepte de "banda armada" al molt més nebulós de "persona armada"

Els serrells del 11-M

Alba Ayala/BARCELONA

L'atemptat de l'onze de març i la posterior escenificació burlesca per part del govern i bona part dels mitjans de comunicació ens van fer viure uns dies intensos d'indignació, dolor i, també, de necessitat espontània de sortir al carrer per denunciar la mentida i la manipulació. La falsa i intencionada atribució a ETA com a responsable dels atemptats va crear un clima de tensió que va desenvocar en nefastes conseqüències.

Assassinats pel terrorisme d'Estat al País Basc

A Pamplona un policia espanyol va assassinar d'un tret un forner, Àngel Berroeta, perquè aquest havia posat en dubte la tesi oficial sobre l'autoria de l'atemptat i es negava a posar un cartell contra ETA amb un crespó negre al seu establiment. Per més inri, en una posterior concentració de veïns que denunciaven l'assassinat, la policia va respondre amb fortes càrregues, dissolent amb contundència fins i tot la gent que s'anava aplegant al tanatori. Però la història, malauradament, no s'acaba aquí. Al dia següent les manifestacions convocades en múltiples localitats del País Basc també van ser reprimides. A Hernani, enmig d'una càrrega policial moria una dona de cinquanta-vuit anys a causa d'un atac d'ansietat que li va paralitzar el cor.

Acte d'homenatge a les morts d'Angell Berrueta Kontxi Sanchiz INDYMEDIA.ORG

Assetjament als presos polítics

Mentrestant, dins les presons, la falsedat imposada pel Pp també va tenir greus repercussions. Els presos polítics bascos, i també els catalans, encara ara n'estan patint els efectes: aïllaments, intimidacions i agressions per part dels carcellers i l'aplicació del més dur règim penitenciari amb la denegació de drets bàsics (pati, cades, visites, etc.). A la presó d'Albacete, on està el terrassenc Zigor Larredonda, continuen la vaga de fam començada el dia 15 en protesta per aquestes mesures. A Soto del Real, on estan presos els catalans Diego Sánchez i Juanra, els carcellers fins i tot incitaven desde la megafonia a agredir els presos polítics. Vàries persones van ser apallissades.

La immigració en el punt de mira

La possibilitat que els atemptats de Madrid desenvoquèssin a detencions indiscriminades, criminalització i persecució generalitzada d'immigrants no ha trigat en convertir-se en un fet. Per ordre de Baltasar Garzón sis dels marroquís detinguts en l'operació Estany a Banyoles el gener del 2002 tornen a estar entre reixes després que la causa fins i tot s'arribés a arxivar perquè el jutge Polanco va considerar que no hi havia prou indicis de delicte. Segons la defensa "no hi ha cap prova que justifiqui la detenció tret de la irrupció de Garzón". La Coordinadora d'Entitats Cíviques del Pla de l'Estany ha convocat concentracions diàries per tal d'exigir la llibertat i reclama que no s'associï islam amb terrorisme. Recordem que la única prova que sostenia el cas Estany era la possessió de sabó.

Xarxa solidària contra el tancament d'empreses

Alba Ayala/BARCELONA

El tancament d'empreses, la deslocalització i els acomiadaments massius fa setmanes que són notícia. Tot i que aquest fenòmen no és nou, en el darrer mes s'han comptabilitzat més de mil llocs de treball perduts. Autotex, Philips i Samsung han aconseguit el vist-i-plau per tancar les seves factories i marxar a països amb una mà d'obra més barata. Printer i Nissan també amenacen amb el tancament i acomiadaments respectivament. La llista comença a ser inacabable: Fisipe (El Prat), Domar (Martorell), Galler (St. Boi), Funosa (Igualada), Panasonic... Davant aquest panorama s'ha començat a constituir l'anomenada Xarxa solidària contra el tancament d'empreses per tal d'evitar l'aïllament de les lluites. Des d'aquest espai ja s'ha denunciat el paper jugat pels sindicats majoritaris, que s'han limitat a negociar indemnitzacions sense pressionar a les empreses ni a l'Administració per tal de preservar els llocs de treball, amb el reforçament de la patronal que això suposa. La Xarxa va estrenar la seva activitat amb la convocatòria d'una manifestació contra els acomiadaments i la precarietat el passat 25 de març.

Per altra banda, l'assemblea de Nissan inicia també el seu calendari de mobilitzacions en protesta pels 160 acomiadaments anunciats amb la convocatòria d'una vaga el dia 21 d'abril. Mentrestant, l'empresa al·lega que l'aprovació dels acomiadaments és una qüestió paral·lela a la negociació d'un pla que inclou , entre altres mesures, quatre anys de congelació salarial, l'augment del ritme de treball i la reducció de 10 minuts del temps de descans.

El govern tripartit finalment aposta pel Túnel de Bracons

Joan Teran/BARCELONA

Aquest darrer mes la polèmica al voltant del Túnel de Bracons s'ha mantingut amb els mateixos elements que van provocar la paralització de les obres el febrer. Però just després de les eleccions generals, el tripartit ha decidit reprendre les obres, de forma definitiva i amb alguns canvis en el traçat. La plataforma ecologista Salvem les Valls ha qualificat d' "autoritària" la decisió i titlla de "maquillatge" els canvis introduïts pel govern. Com a resposta, i mantenint intacte l'objectiu de paralitzar definitivament les obres, ja ha convocat a tres concentracions a Olot, Girona i Barcelona. El cert és que la decisió ha posat al descobert les contradiccions de partits com ICV-EUiA o ERC, que s'havien posicionat en tot moment contra el projecte de túnel i que finalment han hagut de prendre una doble posició: com a partit, segueixen oposant-se al túnel, però com a membres del govern es fan "solidaris" amb la decisió presa. Ambdós partits, que han considerat la decisió una "imposició" del PSC, han començat a pagar un preu polític. A Olot l'únic regidor de l'Alternativa per la Garrotxa, coalició en què participa ICV, ha dimitit del seu càrrec per "coherència". Curiosament es tracta de Miquel Macias, germà del dirigent de CiU Pere Macias, considerat al pare del túnel de Bracons. Pel què fa a ERC, les conseqüències han estat d'ordre intern, amb la dimissió inicial del responsable comarcal i amb el posicionament del partit a la comarca contrari a la decisió del govern

Nou CD en català de l'Arran

Redacció/SANTS

Si no falla res, la propera diada de Sant Jordi, el dia 23 d'abril, es posarà a la venda el segon volum del recopilatori Cultura de Resistència. La iniciativa sorgeix un altre cop per recollir diners pel Centre de Documentació Arran, un projecte que va ser engegat fa tres anys i avança amb molta empenta.

El CD recull 41 cançons de música compromesa cantades en català. En aquesta segona edició, però, es superen amb escreix les espectatives, i artistes com Dusminguet, La Txaranga Revoltosa, Ràbia Positiva o Fermín Muguruza ens sorprenen amb temes inèdits, als quals s'afegeixen col·laboracions de luxe extretes dels seus darrers àlbums: Obrint Pas, Banda Bassotti, Skaparràpid, Habeas Corpus, Feliu Ventura, Discípulos+Titot...

El CD no té límits musicals, i tant s'hi pot trobar ska i hardcore com rumba, hip hop, folk, pop o música d'autor. Els grups i els cantants provenen de diversos punts dels Països Catalans i els uneix, amb menor o major intensitat, el caràcter compromès de les seves lletres, de la seva actitud, de la seva música. Destaquen també grups d'altres indrets que en forma de cançó mostren la seva solidaritat amb la defensa del català.

El primer volum del recopilatori, segons comenta un dels impulsors de la idea, va tenir un èxit més que notable. Va sortir al carrer el desembre del 2002, i fins ara se n'han venut unes 1400 còpies, xifra que no està gens malament si tenim en compte el magre panorama de la música en català. Els beneficis van servir per editar material i comprar un bon ordenador per l'arxiu.

Ara la nova fita es centra en aconseguir pagar el sou de la persona que hi està treballant.

L'Hamsa es queda

Gemma P.A. /HOSTAFRANCS

La resistència al desallotjament de l'Hamsa ha aconseguit salvar de moment el centre social okupat. El desallotjament estava previst pel dilluns 29 de març al matí, però el fort suport demostrat a l'Hamsa impedí que es fes efectiu. Cap a les vuit del matí arribaren a concentrar-se davant el centre social unes 1.000 persones. Una estona després arribà el secretari judicial amb la notificació de desallotjament, la qual no va ser recollida, ja que els okupants es trobaven tancats a l'edifici. La següent notícia va ser que l'ordre es mantenia en peu, fins que cap a les 10:20h el jutjat va notificar que quedava suspès temporalment el "llençament"(terme que utilitzen per denominar el desallotjament). L'argument esgrimit és que les condicions no eren les idònies per ferlo efectiu, ja que hi havia unes 500 persones concentrades i la presència d'una vintena de mitjans de comunicació.

Un cop rebuda la notícia de la suspensió, amb alegria però amb cautela, perquè qualsevol dia pot realitzar-se el desallotjament per sorpresa, la gent es traslladà en manifestació fins la plaça Espanya. Allà es desplegaren dues pancartes: una d'elles des del monument central de la plaça, "l'Hamsa resisteix", i l'altra des d'una de les dues torres bessones, "No desalojareis nuestras ideas". Després la gent es dirigí fins al Districte, on es va fer una concentració que va durar fins les tres de la tarda.

Divendres 26 de març tres persones van despenjar una pancarta de les oficines de Nuñez Navarro al carrer Tarragona amb el lema l'Hamsa es queda". Van restar penjades tot el dia, fins que al vespre van ser recollides per la manifestació que va sortir a les 20h. del Districte, on cada divendres hi ha una concentració en suport a l'Hamsa.

D'altra banda, el dissabte 27 de març es va celebrar una gran manifestació en contra del desallotjament de l'Hamsa. Malgrat la pluja i el fred, unes 3000 persones es van concentrar a les cinc de la tarda davant del centre social okupat amb el propòsit de denunciar la situació de perill de l'Hamsa. La manifestació va transcórrer per tot el centre de la ciutat fins la plaça Sant Jaume. Durant el recorregut es van fer moltíssimes pintades i es van penjar una infinitat de cartells que van deixar clar a tota Barcelona que "l'Hamsa es queda a Hostrafancs". En definitiva, una manifestació que vibrava, i que no deixava dubte de l'ampli recolzament que té l'Hamsa.

Continua el conflicte de La Breva amb l'Orfeó de Sants

Redacció/SANTS

Finalment, els intents de donar una sortida negociada al conflicte entre "La Breva", casa okupada del carrer Miquel Àngel, i l'Orfeó de Sants han estat infructuosos.

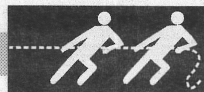
Com ja informà LA BURXA en el seu darrer número, després de la compra de la finca per part de l'Orfeó, l'estiu passat els i les ocupants i l'Orfeó establiren diversos contactes, arribant fins i tot a celebrar una reunió amb un principi d'acord. L'acord establia que les persones que viuen a l'immoble abandonarien l'espai quan l'Orfeó tingués els permisos per construir, mentre la direcció no prengués la via judicial. Aquest acord, fou sistemàticament incomplert.

Després de rebre una ordre de desallotjament preventiu fruit d'un procés judicial iniciat mesos abans, en el qual les persones habitants de la casa no pogueren presentar-se fins última hora, es celebrà una reunió amb la presència de testimonis d'entitats del barri. En aquesta s'intentà evitar in extremis el desallotjament i reclamar a la direcció de l'Orfeó que abandonés la via judicial. Però només la intervenció davant la jutgessa de l'advocat de "La Breva", Jaume Assens, aconseguí aplaçar l'ordre fins que la jutgessa decidís respondre a un recurs presentat dies abans.

Tant pel comunicat a les persones que assistiren a la citada reunió, com per les declaracions fetes a la premsa, l'Orfeó ha trencat qualsevol possible contacte amb les habitants de la casa, i ha deixat tota acció en mans de la seva advocada. Pel que sembla, és evident que han optat per resoldre-ho tot mitjançant el procés penal engegat. Por la seva banda, "La Breva" està duent a terme una campanya de denúncia i visibilització del conflicte, mitjançant octavetes, cartells, i concentracions setmanals a la seu de l'Orfeó de Sants.

Per tant, la situació de la casa està en l'aire i pendent d'una resposta judicial en un termini indefinit.

Des de LA BURXA, destaquem que l'Orfeó no ens ha desmentit cap de les informacions publicades ni s'ha posat en contacte per cap via.

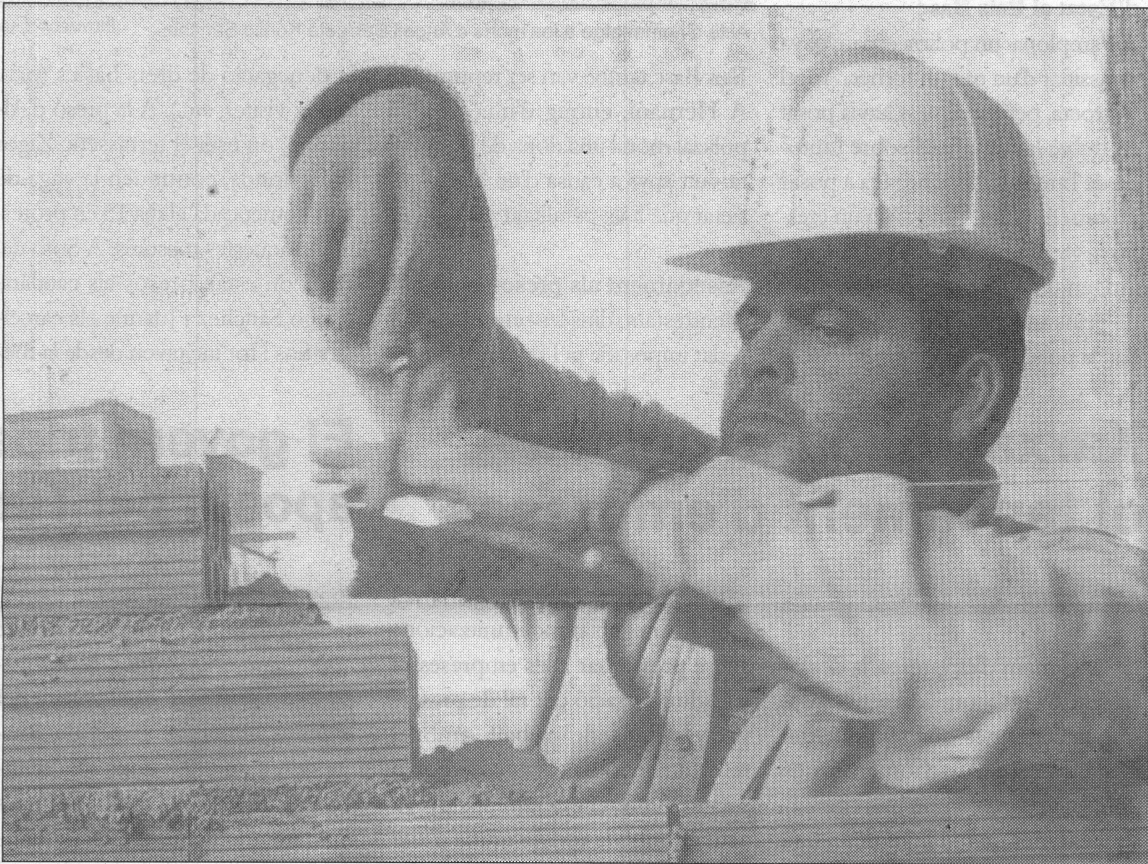

Construint alternatives econòmiques

El passat dissabte dia 13 de març el col lectiu Construint organitzà al C.S.A. Can Vies un taller sobre cooperativisme autogestionari. L'objectiu era apropar les experiències de cooperatives d'aquestes característiques a la gent, associacions i col lectius del nostre barri que es plantegen l'autoocupació com una alternativa al capitalisme.

El taller va començar a les dos quarts d'onze del matí amb la participació de 40 persones i un esmorzar informal, per després de la presentació de l'horari, entrega de dossiers i temes que es tractarien al llarg de la jornada iniciar un treball per grups per aportacions per escrit, va començar una xerrada a càrrec d'en Perfecto Alonso, advocat i soci de la cooperativa Set.C, sobre "Els aspectes socials de les cooperatives" la xerrada va ser complementada amb els resultats dels diferents grups de treball.

La tarda va tenir un contingut més tècnic i després de les intervencions de les cooperatives es van presentar dos temes: "Com es munta una cooperativa" a càrrec de Malea i "Com es gestiona una cooperativa" a càrrec de Món Verd. Els dos temes van

despertar l'interès dels i les participants, que continuaven sent 40 persones, i despres del debat es va fer una valoració de tota la jornada.

A les 19h30m es va donar per acabat el taller amb la voluntat de tots i totes de tornar a parlar sobre el tema i continuar intercanviant informació.

debatre i aprofundir sobre els termes que caracteritzen al cooperativisme autogestionari i les seves coincidències amb els que caracteritzen als moviments socials.

Es va parlar de: Autonomia, Autogestió, Acció Directa, Arrelament al Territori, Democràcia, Participació, Cooperació, Temps alliberat del treball, Utilitat social cultural i medi ambient, Propietat Social, Alternativa postcapitalista per organitzar la societat.

Després de recollir totes les

Del dinar es va encarregar la cooperativa Cuscus, que fan caterings amb productes ecològics i tenen botiga al Poble Nou.

Després del cafè va començar una ronda de presentacions, amb descripció de cada experiència, per part de les cooperatives que donaven suport a la trobada. A part de Cuscus, van participar Món Verd distribuïdora de productes ecològics des de fa mes de 12 anys, Ítaca bar i restaurant cultural i Malea que properament obriran una teteria a Sants.

Ferran
Col lectiu Construint / Coopertiva Món Verd

Espai de sexualitats

Sana (i sexual) curiositat burxaire

Des de la redacció de la Burxa hem decidit rebel.lar-nos i usurpar per un mes l'espai de sexualitats a Creación Positiva per exposar els nombrosos dubtes que ens genera la nostra vida sexual.

Potser per l'arribada de la primavera les reunions de la Burxa estan pujant de to. L'altre dia ens preguntàvem per les joguines sexuals que utilitzem i vam pensar que probablement ens perdem tot un món. Què podem provar, a part de boles xines i vibradors?

I complementar els jocs sexuals amb menjar? Quins afrodisíacs ens recomaneu? Quin aliment reuneix les característiques més adients per assaborir sobre el cos de la parella? Sí, ja sabem que això depèn del gust de cadascú, però potser hi ha combinacions en les quals no hem pensat...

A nivell més tècnic, ens interessarien detalls sobre el sexe anal: substàncies facilitadores, "truquillos" i propostes imaginatives. Així mateix, tenim un debat obert sobre si els inevitables fongs es transmeten o no per via sexual. Cal prendre precaucions per prevenir-los?

El sector masculí ha tret el tema de l'ejaculació prematura. Existeix? Com es defineix? És psicològica? El sector femení, llavors, ha pensat en la frigidesa, paraula que s'ha convertit en un insult i que no ens agrada. Ha aparegut tot seguit el mite de l'orgasme simultani. Durant els 70 es va convertir en el màxim exponent del plaer conjunt, però a nosaltres ens costa. Què fem malament?

Ens queden molts dubtes: per què ens donen morbo els espais públics, la passió pels pits femenins, drogues i sexe...

Com veieu, els i les burxaires tenim molts dubtes, i això que apliquem allò de "només s'aprèn el que es practica"! Si teniu més preguntes adreceu-vos a: **creacionpositiva@eresmas.net**

Tres en ratlla

Hem sentit a dir, als que creuen en l'astrologia que si els planetes arriben a una determinada conjunció és favorable per mengano, o desfavorable per zutano.

Ara, a nivell polític, els tres governs (deu n'hi do) estan en "conjunció": el municipal, el català i l'espanyol. Ara, si més no, no hi haurà excuses per afrontar les obres que ens calen. D'entrada Can Batlló, en mans de voraços especuladors i el risc d'embarrancar una vegada més. Tot seguint amb una Ciutat Judicial que cada cop agrada menys, aquests barris no poden encaixar edificis mastodòntics, tan grans com l'Illa Diagonal i de 15 o 20 pisos. I calen els gratacels per què, oh sorpresa, surtin milers de metres quadrats per vendre com oficines i altres negocis que els hi permetin pagar les obres. A això alguns encara li diem especulació. Per acabar podran, ara si, soterrar les vies que parteixen el barri per la meitat. Podem arribar a la convenció, si cal, de què el "calaix" era un projecte del PP i que tots, inclòs l'Ajuntament odiava. Si funciona…

I també, ara a nivell general, podrem veure com van desapareixent els contractes escombraria i als nostres fills no els acomiaden cada dos per tres, i veurem també com a les persones més necessitades els pugen la pensió i també esperarem que compleixin la promesa de fer pisos per sota dels 15 milions (suposem que no els construiran sobre zones verdes) i així moltes altres coses.

Perque, escolteu, si resulta que es voten governs d'esquerres i no fan una mínima política que afavoreixi la gent, de què serveix?. Aquest darrer cop, i pels fets que tots coneixem, tres milions d'abstencionistes han donat el pas d'anar a votar. Dels governants depen que d'aquí a quatre anys, en lloc de tres milions siguin (siguem) quatre els que no hi anem…

Comissió de Veïns de La Bordeta

Les dones de Sants reflexionen al voltant del 8 de març

Meritxell S.A./SANTS

Un altre any, les dones Sants s'han reunit per celebrar el 8 de març, el Dia Internacional de la Dona. Ha estat una setmana llarga d'actes que va començar el 29 de febrer amb la concentració "Prou agressions", convocada per la Plataforma unitària contra les violències de gènere i presentada per L'Escletxa. El Centre Social de Sants va ser la seu de les xerrades i tallers, que van començar l'1 de març amb el taller de contes per a dones organitzat per Creación Positiva. L'endemà, dones i algun home van reflexionar sobre les relacions quotidianes entre homes i dones, en un taller proposat per L'Escletxa. La reflexió sobre les limitacions que ens imposa el gènere va ser l'eix del debat.

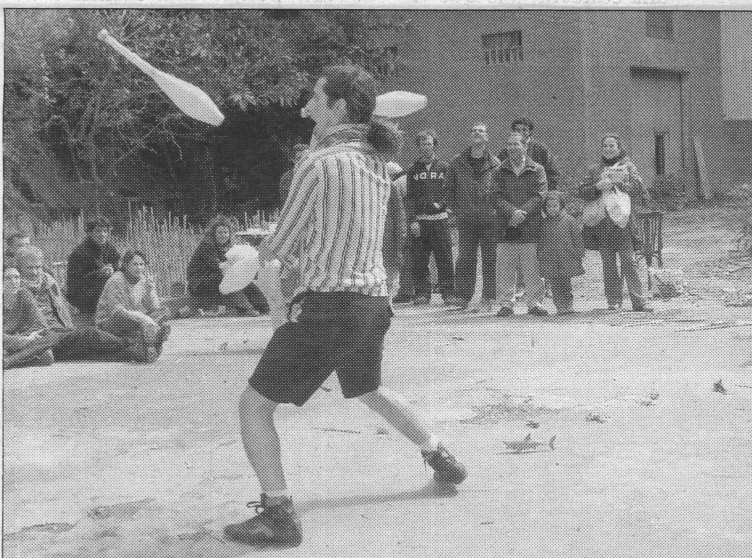
El dijous 4 de març, la Llum Pellicer va explicar la seva experiència de 7 anys amb Las Dignas, una organització feminista d'El Salvador que sobresurt per la seva energia i força. El mercat de Sants va tornar a ser escenari de la representació de la desigualtat. Endavant de Sants va repartir pastissos en la mateixa proporció que es reparteix la feina de la casa entre homes i dones. Les assistents al taller de Creación Positiva "Gènere, salut i sexualitat" van caminar per terrenys que generalment es prefereix ignorar de la mà de la Montse Pineda. L'acte final, un cine-fòrum a càrrec del Grup de dones del Centre Social de Sants va ser suspès pels fets de l'11-M.

Les dones surten un any més al carrer el 8 de març. TONI

L'organització, que a més dels grups abans citats comptava amb les Dones de l'Assemblea de Barri de Sants, ha fet una valoració positiva però remarca la poca assistència, sobretot d'homes, i la necessitat de fer arribar les propostes a més col.lectius.

Nou projecte d'hort urbà al barri veí de Sta Eulàlia

Gent gaudint de l'espectacle d'un clown a l'hortet de santa Eulàlia. IVAN

Ivan/SANTA EULÀLIA

Ja fa més d'un més que un grup de gent ha estat treballant per recuperar pel barri de Santa Eulàlia, a l'Hospitalet, un antic viver de plantes abandonat des de feia més de deu anys. Les feines de rehabilitació de l'espai okupat han sigut dures i complexes però l'espai ja comença a tenir cara i ulls.

Aquest nou espai batejat com L'hortet de Santa Eulàlia, pretén obrir-se al barri perquè pugui recuperar una zona que, en un començament, estava catalogada com a zona verda. Actualment s'ha produït una requalificació en la qual la constructora propietària dels terrenys hi podrà edificar habitatges, a canvi de cedir-hi una zona per fer una plaça dura. A més, per tal d'accelerar el procés de desallotjament per poder començar a edificar, la constructora ha regalat un petit solar a l'Ajuntament.

L'Hortet està annexionat a un altre edifici on, a la planta baixa, es farà un centre social en què, entre altres activitats, es desenvoluparan tallers encarats a l'horticultura ecològica. A la resta de plantes ja s'hi han fet vivendes.

Ja ha començat la repartició de parcel·les i la gestió de com es vol l'espai i hi ha hagut força gent del barri interessada en treballar-se l'hort. La resposta bàsicament ha vingut de la població més gran que contínuament ha felicitat als okupes pel canvi a millor que ha fet l'espai. El fet d'estar a l'aire lliure ha ajudat a que es visualitzi exteriorment el treball i que es generin simpaties amb el veïnat. La coordinació de la repartició de parcel·les i de tasques a realitzar conjuntament es porta des de l'assemblea que es celebra els diumenges a dos quarts de sis. Per presentar el projecte de cara al barri i recollir diners pel projecte es va fer una festa diumenge 28 de març en què s'hi va fer un vermut popular, una actuació de clown i un concert de música folk. Van ser moltes famílies les que van entrar per passejar-s'hi i gaudir dels espectacles.

Pinzellades

El darrer divendres de març l'assemblea de Sants d'Endavant organitzà una concentració davant d'una immobiliària a la Carretera de Sants amb Badal per tal de "visualitzar el conflicte social que hi ha darrera entitats com les immobiliàries", que provoquen que en els darrers anys hi hagi hagut "augment espectacular i constant del preu del sòl, i per tant de l'habitatge", cosa que ha generat "un augment de les pràctiques especulatives".

Un jove veí de Sants va ser agredit el dimecres 17 de març per un grup d'ultres madrilenys desplaçats a la ciutat per acudir a la final de la Copa del Rei entre el Real Madrid i el Zaragoza. El jove va ser atacat després de ser "acusat" de ser votant d'ERC i va rebre cops de puny, patades i escopinades, encara que les ferides són de molt poca consideració. La policia va aturar i identificar els agressors, però no va practicar cap detenció.

En un comunicat anònim que circula per internet, es reivindica l'incendi que va patir l'oficina de La Caixa del c/ Rector Triadó, el 20 de març. A la mateixa nota s'explica que l'acció es realitzà en denúncia de la participació de l'empresa en el saqueig de l'Iraq, i que el canvi de dirigents polítics no aturarà la violència del veritable poder: l'econòmic.

8.000 calçots, 60 litres de romesco, 200 de vi, 50 kg de pa, 150 metres de botifarra i 200 kg de patates van desgustar les 500 persones que van participar en la 17a Calçotada Popular del Casal Independentista. La música de Sants en Fot i diversos grups de cultura popular van amenitzar la jornada. D'altra banda, el Casal va emmarcar l'acte en la campanya contra el Fòrum 2004 per evitar l'homogeneïtzació cultural i denunciar l'especulació.

D'ON VENIM...

14 d'abril: dia de la república

El 14 d'abril de 1931 una gran aliança de forces republicanes, obreres i "nacionalistes perifèriques" guanyava les eleccions municipals arreu de l'Estat i aprofitava l'eufòria generada per proclamar la República i liquidar les restes de la dictadura primoderiverista. Fins aquí tot correcte, però fixant-nos una mica en aquells dies, no podríem trobar certs paral·lelismes amb els fets del passat 14 (primera coincidència) de març?.

Salvant totes les distàncies polítiques i socials existents, el 1931 es creà una amplia aliança que anava desde grups burgesos liberals als socialstes, passant pels nacionalistes bascos i catalans i els partits republicans, i fins i tot la CNT estava al cas. Molts d'aquests grups no tenien cap interès en l'adveniment d'una república burgesa, si és que no hi estaven directament en contra, però eren conscients que calia derrotar a la dictadura (i la monarquia n'era part intrínseca) per obrir certs espais de reorganització popular.

Als nostres dies també estem vivint aliances sovint contra natura, per tal de derrotar el PP, que ha desenvolupat un govern molt autoritari que sovint a ratllat els tics dictatorials (només el rumor de l'intent de cop d'estat serveix per fer-se una idea de fins on es va arribar). Molta gent s'ha mobilitzat i ha votat sabent el resultat no els agradaria, però també sent conscient que calia obrir certs espais de llibertat que permetessin als moviments socials passar a la contraofensiva, després d'anys de criminalització i persecució.

El 1931 va començar la república que augmentaria les tensions i portaria a la revolució que seria derrotada. El 2004 ens diuen que comença una segona transició, on ens portarà?

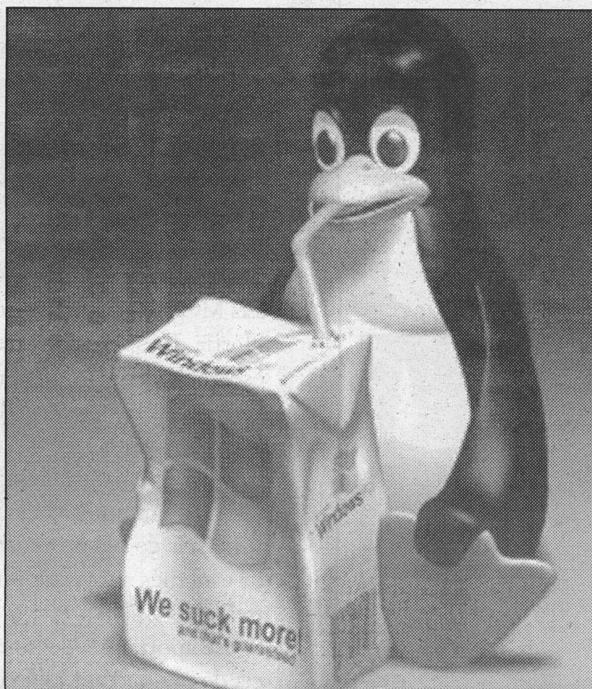
Guillem Sànchez

Què és el Software lliure?

A mitjans dels anys 80, al M.I.T, un centre d'investigació tecnològica, Richard Stallman es barallava amb una empresa d'impressores perquè no li volien dir com funcionava el seu aparell. A partir d'aquí, l'informàtic Stallman, va engegar una campanya per la llibertat del programari i del codi font dels programes informàtics. A partir d'aquesta data, gent d'arreu del món se va sumar a aquesta iniciativa fins arribar al punt actual, en què el programari lliure és ja una realitat.

Quan parlem de programari lliure ens referim a 4 llibertats específiques que són: lliure ús, lliure modificació, lliure estudi i lliure distribució. això què vol dir? lliure ús es re-fereix a que l'autor del programa no et pot limitar la seva utilització. Lliure modificació es refereix a que qualsevol persona pot modificar i millorar el programa sense cap restricció. La llibertat d'estudi ens permet que qualsevol persona pot veure com funciona el programa en qüestió i per tant aprendre'n. I per últim, la llibertat de distribució fa menció a que pots deixar el programa a tantes persones com vulguis sense cap restricció.

Això s'aconsegueix fent públic el codi font del programa (conjunt d'instruccions que expliquen com funciona).

Tux, la popular mascota del sistema operatiu GNU/Linux

Aquest 4 drets, que per a un usuari normal de la informàtica no solen ser gaire importants(excepte al de lliure distribució que ens permet deixar i copiar el programa), són molt importants en segons quines qüestions. El tema lingüístic es veu molt afavorit pel dret a la lliure modificació, ja que qualsevol persona o entitat pot traduir qualsevol programa sense cap problema. El dret a l'estudi, fa que milers de programadors de tot el món revisin el codi i per tant contingui menys errors que un programa propietari.

Un alt càrrec d'IBM Espanya, va dir en un discurs davant del senat de l'estat que el programari propietari frenava el desenvolupament tecnològic. A què es referia? doncs està clar, mentre una empresa avança, es guarda els seus avanços per ell mateix. Us imagineu si l'Isaac Newton no hagués explicat a ningú les seves teories sobre la gravetat i que simplement hagués dit, això funciona, però no te dic com, i a més te cobro cada cop que la vulguis usar. La ciència actual hagués quedat paralitzada. Això és el que fan les empreses de software, es guarden per ells els avanços tecnològics. Els defensors del software lliure proclamen que el coneixement és de la humanitat i que els avanços són de tothom, defensen el dret a la informació.

Perquè usar-lo?
A part de la seguretat i transparència del software lliure. Aquest tipus de programes són lliures d'interessos de grans multinacionals de la informàtica com Microsoft, que intenten acaparar tot el mercat actual amb tècniques poc ètiques. Denunciada varis cops de monopolista. GNU/Linux s'ha convertit en una alternativa totalment viable al popular sistema de Microsoft.

Què puc fer amb el programari lliure?
Pots fer tot el que pots fer amb programari propietari. Actualment, el programari lliure ha arribat a un nivell competitiu equiparable a les grans multinacionals gràcies al treball voluntari de milers d'informàtics d'arreu del món. Actualment tenim diversos Sistemes operatius lliures com podria ser GNU/Linux, un navegador molt per sobre de l'Internet Explorer com podria ser Mozilla, un paquet ofimàtic com Open-Office.org o programes d'intercanvi de fitxers com el conegut Emule són programari lliure.

Institucions
Algunes institucions com la Comunitat d'Extremadura han implantat programari lliure en els ordinadors públics per diferents motius, com per exemple elevar el nivell de seguretat dels seus ordinadors, poder tenir programes adaptats a les seves necessitats, estalviar-se gran part del pressupost en llicències... Altres comunitats de l'estat com Andalusia han copiat l'exemple. El conseller Carles Sola de la Generalitat ha dit que una de les seves prioritats és implantar el programari lliure a les institucions autonòmiques, ja que a més de les avantatges trobades per Extremadura, a Catalunya es pot garantir un programari totalment en Català sense haver de pagar grans sumes a les multinacionals de la informàtica.

Al Brasil, el president Lula també ha apostat pel programari lliure. Un informàtic d'aquell pais va calcular que el que s'estalviarien en llicències ajudaria moltíssim a aconseguir la promesa electoral de Lula, acabar amb la pobresa del país.

EL RACÓ DEL CASAL

És el que cal

Als 80, el grup musical gallec "Golpes Bajos" popularitzà la cançó "Malos tiempos para la lírica". Doncs sí, la situació política actual, malauradament, sembla una premonició tant del nom del grup com de la seva cançó. Els cops baixos que dia rera dia rep el nostre país i les seves classes populars fan pensar que no són bons moments per a la lírica.

Els Països Catalans i la seva ciutadania es troben en un moment delicat i crucial de la seva història; els reptes de fa 25 anys, avui, semblen encara més grans, més lluny, més ambiciosos. Els perills també. El futur de la llengua: el català, la preservació de la unitat del territori: els Països Catalans, la inserció com a poble en un marc global, i els canvis en el model econòmic són reptes i punts bàsics que ens juguem en les properes dècades. Això requerirà d'una gran capacitat de resposta de la ciutadania, la classe política i, especialment, la societat civil organitzada. Sobretot d'aquella que té un pensament crític i una voluntat transformadora. Voluntat de fer avançar un país: el nostre.

Els Casals són un bon espai per a treballar i respondre a eixos reptes, però no l'únic ni el suficient. Els anys que venen prometen ser durs. Per això us convidem -lluny de l'esquerra pija que organitza Fòrums que fan ferum a especulació amb la cohartada de multinacionals- a organitzar-vos de forma activa i en positiu al Casal, a l'Esquerra Independentista o on cregueu més convenient per posar aquest poble en marxa i agafar d'un cop per a totes el tren de la Història. Només així exercerim veritablement com a poble català, lluny d'Espanya i de França, de les seves desqualificacions, dels seus insults, la seva submissió econòmica, jurídica i cultural. Ben lluny!

Posem en boca el vers del recentment desaparegut Martí i Pol:"de què serveixen els laments, gent que lluiti és el que cal".

Casal Independentista

La cançó

Gezur bat mila aldiz
(Una Mateixa Mentida Mil Vegades)

Una mentida, una veritat perduda, una mentida
Digues una mentida mil vegades repeteix-la paraula per paraula mira com es converteix en veritat en poc temps.
Les flors són negres aquí i sabem per endavant quina aroma tenen si van néixer per als amants o si es podriran en algun fred cementiri.
Digues una veritat mil vegades repeteix-la paraula per paraula mira com es converteix en mentida en les seves boques.
El sol és privat aquí, i sabem per endavant quines intencions té: a qui donar calor i a qui sed; a qui vol il·luminar i a qui deixar cec; a qui cremar-ho amb un raig nociu, a qui assassinar a ombres una vegada i una altra.
En la llista del que crec primer estan els dubtes ¿qui no s'ha perdut en preguntes en aquest laberint d'opinions? Els anagrames no són més que maldestres dibuixos fets per adults, així que sé el teu propi anagrama i dibuixa un món sense adults un món on no hagi cabrons

Berri Txarrak

Mima't

Hola burxaires! Primer de tot us volem donar la benvinguda a aquesta nova secció que tindreu a les vostres mans cada dos mesos.

I per què "Mima't"? us preguntareu, doncs per què volem animar-vos a trobar un racó per nosaltres mateix@s enmig d'aquesta societat tan atrafegada en la qual vivim i parar atenció a allò que el nostre cos necessita. Mima't és una crida a aturar-nos un moment, a escoltar-nos, a sentir-nos, a cuidar-nos, a procurar-nos benestar físic i mental i a mimar-nos, mimar-nos molt!!
La nostra intenció és donar-vos a conèixer tot un seguit de tècniques i suggeriments, referits sobretot al món del massatge però també a la readucació postural, estiraments, centres i canals d'energia, meditacions,... En definitiva, apropar-vos un xic més a aquest univers tan ric, tant nivell de coneixements com de posada a la pràctica, tot esperant que us sigui d'interès i de profit per les vostres estones de mimar-se!
Que a què ens referim quan parlem de massatges? Definir-ho potser no en sabeu però ben segur que és una paraula que de seguida relacioneu amb benestar i que qui més qui menys ha rebut algun massatge d'algun familiar, amic o parella, no? I qui es negaria a la temptadora proposta de: "Vols que et faci un massatge?"
El cert és que aquest concepte abarca un ampli seguit de tècniques relacionades amb tres camps fonamentals: El Terapèutic, l'Esportiu i l'Estètic, dins dels quals hi trobem un munt de tendències i escoles diferents (Quiromassatge, Shiatsu, Reiki, Tailandés, Rofling, Cyrax, Reflex, Transvers,...) que abarquen l'àmbit físic, psíquic i energètic de la persona. I us hem de dir que tot i que totes són plaents a la llarga, a vegades algunes no ho són massa in situ!
El fet és que el massatge, sigui l'estil que sigui, es coneix arreu des de les primeres grans civilitzacions de l'antiguitat, des de la Xina de 3.000 anys a.C. fins als Egipcis, Perses, Grecs i Romans. Ja sabrien ells el que es feien, no?
Bé amics i amigues, esperem que no aneu al llit "sense saber una cosa nova" i que ens retrobem a la propera per mimar-nos una mica més!!

Carrers amb història...
La història dels carrers

Carrer de Sant Jordi

Avui, no toca esmentar l'excessiu nombre de noms religiosos, ni de la insignificant presència de noms femenins als nostres carrers.
En Jordi, va nàixer a Capadòcia i abans de sant o màrtir, va ésser soldat romà.
L'origen de la llegenda, ens porta a Líbia on d'amunt un cavall blanc va lliurar una batalla amb un drac molt malèfic, quan es disposava a menjar-se una princesa. Amb la mort del drac, també va lliurar el poble de la sagnant tirania.
L'emperador romà, en assabentar-se de la proesa que havia fet, li va demanar explicacions; Sant Jordi va contestar que l'havia fet per revelació divina i amb l'ajut de la fe de déu. En declarar-se cristià l'emperador va ordenar matar-lo.
La devoció per Sant Jordi apareix durant el segle XI, quan el rei Pere I va guanyar una batalla als sarraïns, motiu pel qual, el va anomenar patró dels cavallers.
Durant el segle XV la festivitat de Sant Jordi era força popular i ja era compartida amb el dia de la rosa. La rosa vermella simbolitza la passió i l'espiga de blat el desig de fecunditat entre enamorats.
No és fins el segle XIX que serà oficialment el patró de Catalunya.
La festa del llibre s'originà a Catalunya un 7 d'octubre de l'any 1926, en commemoració del naixement de Cervantes. L'any 1930 van canviar la data al 23 d'abril, dia de la mort de l'autor del Quixot.
Ja ho sabeu, un dia atapeït de cultura, tradició, passió i per què no, de recaptacions solidàries o picaresques.

Noms anteriors: San Jorge; normalitzat el 12/06/1980

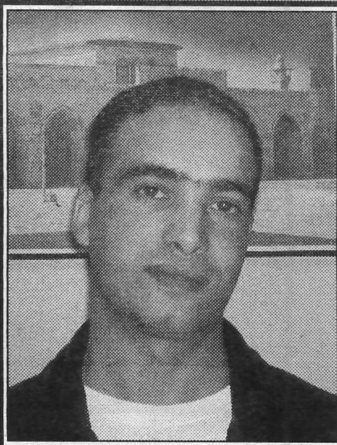
Sants nevat!!!

L'enigma

En una habitació hi ha un home penjat i un bassal d'aigua a sota. Què ha passat?

Solució de l'enigme de març:
El Silenci

Mohamed Tahraoui va ser entrevistat a LA BURXA del mes de novembre. Llavors feia unes setmanes que havia sortit en llibertat, després d'estar-se a la presó arran d'una rocambloesca operació antiterrorista, en el que es popularitzà com "l'escamot Dixan".
Ara, enmig de la paranoia desferamada pels atemptats de Madrid ha tornat a ser empresonat pel jutge Garzón, sense cap nova prova. Fins i tot el jutge Polanco, que fins ara havia instruït el cas es mostra convençut de la seva innocència.
Des de LA BURXA ens solidaritzem amb ell i la seva família i en demanem la inmediata posada en llibertat

Estat actual: OBRES

l'espectacle del mes

El primer que haig de fer aquest cop és disculpar-me per un error en aquesta secció que començava el mes passat. Us vaig dir que "Mi vida sin mi" d'Isabel Coixet havia estat rodada al Regne Unit amb actors d'allà, bé doncs, cal que substituïu Regne Unit per Canadà, perdoneu la novatada...

I aquest mes dubtava, no sabia si parlar-vos de la presentació del disc "Las golondrinas etcétera", que es va fer el 18 de febrer a la sala Gaudí de la Pedrera. Es tracta de la primera feina en solitari d'en Josele Santiago, fins fa poc líder de "Los enemigos" tocant amb gent com Mastretta o en Pablo Novoa, ex Golpes Bajos. I és que va ser un plaer escoltar músics amb menys de quaranta anys i que ja en porten vint a sobre l'escenari.

Una altra possibilitat era apropar-me a La Virreina, a veure què hi ha previst a Barcelona pel mes d'abril, mirar de recomanar alguna cosa i així fer que aquesta secció pugui ser una mica més útil que no pas una simple opinió personal d'actes passats, però això queda pendent....

I és que l'Espectacle del mes, amb diferència, ha estat patètic i polític. No em sento capaç ni de consolar-me pensant que, almenys, el resultat final de les eleccions ha estat positiu per l'esquerra, així que he decidit que, seguint l'exemple dels teatres de la ciutat que van suspendre la funció els dies 11 i 12 març, jo tanco per atemptat terrorista.

Yol

Curriculum Vitae

DADES PERSONALS

Cognoms i nom: Urdaci Iriarte, Alfredo
Nacionalitat: Español (dels més rancis)
Direcció: C/ Gènova 13, 1a planta al fons a la dreta.
Madrid (Madrid) (España)

FORMACIÓ ACADÈMICA

Llicenciat en Publicitat y Relacions Públiques.
Curs superior de llengua castellana (Matricula d'Honor deletrejant a gran velocitat)
Master en Manipulació Informativa pel prestigiós Tribunal de l'Audiència Nacional.

FORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

Idiomes: Anglès (amb accent texà) i català en la intimitat.
Informàtica: Photoshop i altres programes per retocar la realitat.
Altres: Carnet de manipulador d'aliments i altres substàncies.

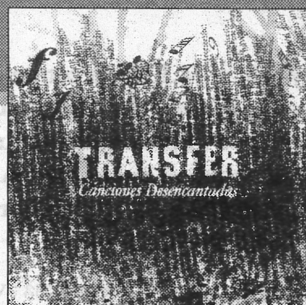
EXPERIÈNCIA PROFESSIONAL

8 anys d'eficaç treball com a Publicista, Propagandista, Publirelacions, Portaveu governamental, Presentador impresentable, amable Entrevistador i Animador sociocultural.
Disponibilitat immediata

OBSERVACIONS

Bones referències dels antics caps (PP)
Periodista sense cap tipus de remordiments i de l'escola del mai dimitirem.

Música

Transfer
"Canciones desencantadas"
Autoedició

Ens trobem davant d'una banda de rock valenciana que compleix a la perfecció l'exemple del grup mancat de sort. Des de l'any 91, ja coneixen el que és "patejar-se" bona part de la Península, tocar a locals de tota mena, autoeditar-se discos i, en definitiva, deixar-se la pell a sobre de l'escenari per autèntic amor a la música. Tota aquesta trajectòria ha estat sempre acompanyada d'un nivell de composició i interpretació que res té que envejar al d'altres grups del mateix estil, com per exemple Marea, Los Suaves, Extremoduro o Medina Azahara. La diferència de Transfer amb aquests grups és que a ells no els ha tocat omplir sales o pavellons, però si els escoltes i t'agrada aquest estil, te n'adones que es tracta d'una injustícia. Potser aquest fet hagi influït també en les seves lletres, habitualment pessimistes, però també crítiques i carregades de missatge. Cançons, al cap i a la fi, desencantades que qualsevol orella pot adoptar en sentir els primers acords.

+Tartodora...

Música

M.C.D.
"Macarrada"
El Lokal + Potencial H.C.

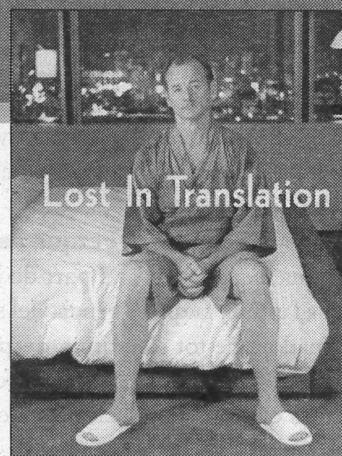
Els MCD són ja uns històrics del punk a Euskal Herria. Després de gairebé 25 anys a dalt dels escenaris, podem dir que són els únics supervivents de l'anomenat Rock Radikal Basc. Un cop s'ha dissolt La Polla i altres bandes d'aquella època han patit la desaparició d'algun dels seus membres, com és el cas dels Tijuana in Blue o R.I.P., els de Bilbao encara tenen corda per composar melodies directes i rockeres a l'estil més subversiu i macarra com ells mateixos indiquen al títol d'aquest nou treball.

Sense aportar res de nou, la seva presència i el seu testimoni, ja és una bona notícia de per si. Tant és així, que aprofitem aquest comentari per retre homenatge a totes les bandes que van deixar la seva empremta en una època i un context inoblidable.

Rock Positiu Basc.

Cinema

"Lost in Traslation"
Sofia Coppola

Li han donat l'Oscar al millor guió original ben merescudament, a la Sofia Coppola. Ja va agradar a Cannes amb la seva primera pel·lícula, "Las vírgenes suicidas" i ara, amb la segona, s'ha endut el gat de Hollywood a l'aigua. Especialment recomanable pels enamorats de la imatge, la història fa creuar-se al mateix hotel de Tokio dos nord-americans de ben diferent edat i condició. La pelícuIa és d'una bellesa visual extraordinària, és cine ben fet, la directora està enamorada del Japó i fa que ho entenguis. El com i el perquè. A més hi ha la història entre les persones, tan curiosa, que parla, sobre tot, de solitud. Esplèndids tots dos (sobretot ell), tant el Bill Murray com la Scarlett Johansson. Una pelícuIa inoblidable.

Yol

Subscriu-te a la Burxa*

Les subscripcions a LA BURXA acompliran dos objectius: fer-la arribar allà on la seva distribució no arriba i ajudar econòmicament al seu manteniment.
Es pot fer de diverses maneres: mitjançant correu convencional, per domiciliació bancària o manualment.
Així que ja saps.

Nom
Cognoms
Carrer i número
Codi Postal ____ Població
Telèfon ____ DNI

Subscripció anual per rebre LA BURXA ☐ 9 euros (1500Ptes)

Col·laboració anual amb LA BURXA ☐ 18 euros (3000ptes)

Aportacions voluntàries a LA BURXA ☐ ____ euros (escriure amb claretat)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Caixa/Banc
Adreça
Població
Nom del titular
CODI ENTITAT ☐☐☐☐
CODI SUCURSAL ☐☐☐☐
CODI SEGURETAT ☐☐
NÚM DE COMPTE ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

es prega que entregueu fins a nova ordre els rebuts que presentarà LA BURXA

Data ____ Signatura